

Pääsiäisiikossi

Valamolainen säv.,
sov. Jopi Harri

Mir-haa-tuo-vat nai-set i-kään-kuin et-si-en päi-vää kii-ruh-ti-vat mui-noin var-hain

aa-mul-la hau-taan las-ke-neen Au-rin-gon luo, jo-ka on en-nen au-rin-ko-a ol-lut,

ja sa-noi-vat toi-sil-len-sa: Oi ys - tä - vät! Tul-kaam-me, voi-del-kaam-me

hyväntuoksuisilla voiteilla elämänantavaa, mutta haudattua ruu-mis-ta, joka on langenneen

ja hau-das-sa ma-kaa-van Aa-da-min he - rät-tä-nyt. Läh-te-kääm-me kii-rees-ti, niin-kuin

tie-tä-jät, ja ku-mar-ta-kaam-me Hän-tä se-kä tuo-kaam-me Hä-nel-le, ei kapaloihin, vaan

kuolinliinaan kääritylle lah-jak-si yrt - te - jä. It - ke-kääm-me ja huu - ta-kaam-me:

Oi Her - ra, joka langenneille ylösnousemi-sen an - nat, he - rää y - lös

kuol - - - - leis - ta!

Turku 1.4.2020